

[Erik Appel.]

embeder. Jeg forstaaer ikke de 500 Præsters Opbygning af Samvittigheden i denne Sag; men jeg kan dog anerkende Alvoren, der bevæger dem, i hvert Fald bevæger de Præster, jeg personlig kender. Idet jeg gør dette, venter jeg, at de nævnte Præster vil vise samme Respekt for Alvoren i de Menneskers Stilling, in casu dette Ting, der har medvirket til at gennemføre Loven om Kvinders Adgang til Præsteembeder, og hos de mange Præster og Menighedsraadsmedlemmer, der har givet Tilslutning dertil, saavel som hos de to Biskopper, der har gjort det samme.

Jeg læste vel i Gaar en Leder om Stiftsbaandsløsningen i „Kristeligt Dagblad“; den var ganske vist ikke præget af Fordragelighed og Taalsomhed, men jeg vil tage Lederen som et Udtryk for en overilet Penneføring, der nu og da kan ramme selv den bedste Redaktør. Da Meningerne om det forelagte Lovforslags Paragraffer, saa vidt jeg kan skønne, er noget delte i mere end eet Parti, skal jeg i øvrigt ikke gaa i Enkeltheder og derved rejse en Debat, der kunde skabe Vanskelighed ved at naa til Enighed i den kommende Udvalgsbehandling. Jeg ønsker dog at fremhæve, at det maa være Menigheden, der er den bestemmende Faktor i Spørgsmaalet om Stiftsbaandsløsning, og ikke Præsten. Menighederne er det blivende, Præsterne flytter. Jeg ønsker dette Synspunkt tilkendegivet i Loven.

Sluttelig maa jeg beklage, at Lovforslaget ikke kan føres frem til Lov i dette Aar. Jeg maa haabe paa en hurtig Behandling i det nye Aar, idet den hidtidige Valgmenighedspræst i Nørre Ørlev Valgmenighed paa Grund af stadig fremadskridende Svaghed trænger til en Afløsning.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling i det kommende Udvalg.

Hvidberg: Det Lovforslag, som her skal til Behandling, er jo, som man ser af de Bemærkninger, der er knyttet til Lovforslaget, i sin Grundbestand temmelig nøje svarende til § 6 i Lov Nr. 287 af 30. Juli 1922 om Bispeembeders Besættelse og Adgang til Stiftsbaandsløsning. §§ 6 og 7 i denne Lov skulde herefter udgaa, og den gamle Lovs Titel skulde ændres. Men siden vi nu altsaa i en vis Forstand har Bispevalgloven til Behandling, selv om det kun er en Splint af den, som det her kommer an paa for os i Dag, vil jeg ikke unnlade eftertrykkeligt at gøre den Bemærkning, som for saa vidt maaske kun indirekte vedkommer Sagen, men har videre Perspektiver,

at Bispevalgloven efter min Opfattelse er behæftet med meget betydelige Mangler. Det har vist sig hver Gang, eller de fleste Gange, vi skulde vælge Biskop; at Ordningen ikke har virket tilfredsstillende. Jeg skal naturligvis ikke komme nærmere ind paa Sagen i Dag, for det vilde jo være at trække Tiden ud, men blot sige, at man burde tage hele Spørgsmaalet om Bispevalgloven op til fornyet Behandling.

Med Hensyn til den § 6 i Loven af 1922, som nu altsaa skal gøres til en selvstændig Lov om Stiftsbaandsløsning, vil jeg først rent principielt erklære, at vi i Det konservative Folkeparti, efter at Loven af 4. Juli 1947 er blevet gennemført, ikke ønsker at stille Hindringer i Vejen for, at denne Lov nu ogsaa kan føres ud i Livet, saa meget mere som det jo, saaledes som det allerede er bemærket i det fremsatte Lovforslag, kan siges at være en Videreførelse af den kirkelige Frihedslovgivning, der har fundet Sted her i Danmark i de sidste 100 Aar.

Men der har i min Partigruppe været en hel Del Spørgsmaal, jeg kan ogsaa sige en Del Ængstelse fremme i Forbindelse med dette Lovforslag, som jeg derfor gerne vil omtale nærmere.

Naar det hedder i Lovforslagets Bemærkninger, at de forskellige Vanskeligheder, der maatte opstaa, „formentlig bør løses ad Lovgivningens Vej og ikke blot ved en kongelig Anordning“, og naar der endvidere i det næste Stykke tales om, at Grundbestanddelen af Forslaget nøje svarer til den gældende § 6 i Bispevalgloven, saa ser det virkelig ud, som om der ikke har været nogen absolut Sikkerhed hos de lærde Jurister om, at Sagen ikke kunde have været ordnet ved kgl. Anordning. Og dette stemmer i Virkeligheden ganske godt med de Rygter, man saadan har gaaet og hørt her og der, gaaende ud paa, at et Flertal af Bisperne i og for sig ikke mente, at Sagen behøvede at ordnes ved en ny Lov, men at det var en enkelt Biskop, der fandt ud af dette, og at han saa har fundet Medhold hos Juristerne.

Men jeg vil gerne paa min Partigruppens Vegne stille det Spørgsmaal, om man nu virkelig er helt sikker paa, at det er nødvendigt, og om man ikke kunde nøjes med blot at udstede en kgl. Anordning, der supplerede § 6 i den nuværende Lov om Bispeembeders Besættelse og Adgang til Stiftsbaandsløsning. Dette er et Spørgsmaal, som man inden for min Partigruppe ønsker klarlagt. Man ønsker det klarlagt saa meget mere, som dette Lovforslag jo fører en Række Konse-